

Klacht van een verstooten minnares

Komt jonge dochters wilt mijn druk doorgronden
Ik heb beschreven mijnen levensloop
Ik heb zooveel droefheid ondervonden,
Minnaar, gij zijt de schuld van mijn droefheid,
Schuld van mijn droefheid.

Hoe dikwijls kwaamt gij niet door uw schoon praten,
Waarmede gij mijn hertje overwont;
Dat gij mij nooit of nooit en zoudt verlaten.
Maar wat kreef ik van u voor mijn loon?

Uw valsch gevele dat bracht mij in het lijden.
Gij hebt mij van mijn ouders afgerukt.
Door valsche liefde kwaamt gij mij verleiden,
En nu ben ik voor eeuwig in't ongeluk.

Ik wierd bevrucht; aan wien moet ik gaan klagen?
Ik wierd verstooten van ouders en van vriend.
Valsche minnaar, den hemeld zal't u vragen.
Mijn schoon jong leven is er door verslind.

Daarbij kwam men nog eenen brief te vinden.
Ik breng mijn hart al van de wereld af.
Ik hoop dat ik bij God zal ruste vinden.
Dochters, begraaft mij in het duister graf.